

# РЕШЕНИЕ

№ 1832

гр. София, 18.03.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,**  
в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на  
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **14563** по описа за **2012**  
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на И. Х. И. А., без гражданство, ЛНЧ [ЕГН], с адрес за  
призоваване: С., [улица], ет. 1, срещу Решение № 787/ 12. 11. 2012 г. на председателя  
на Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради  
неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване.  
Твърди се, че решението е незаконосъобразно, тъй като неоснователно е прието, че  
положението в Ивицата Газа е нормализирано. Моли съдът да постанови съдебно  
решение, с което да отмени Решение № 787 / 12. 11. 2012 г. на председателя на  
Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът – председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС,  
чрез писмени бележки на процесуалния си представител, счита жалбата за  
неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за  
неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните  
и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от  
фактическа страна следното:

С молба вх. № 90 / 12. 06. 2012 г. до Председателя на Д., жалбоподателя И. Х. И. А.,  
без гражданство, роден на 14. 02. 1988 г. в [населено място]-Палестинска национална

автономия, пол – мъжки, по вероизповедание – мюсюлманин, етническа принадлежност – арабин, семейно положение – неженен, е поискал закрила. По тази молба е проведено производство по общия ред, което е завършило с обжалваното решение, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбоподателя, са проведени интервюта, за което са съставени протоколи от 25. 10., от 12. 10., от 11. 09., от 10. 08. и от 14. 06. 2012 г., подписани от чужденеца, преводач и интервюиращия орган. В проведените интервюта жалбоподателя, е посочил, че получавал заплахы, тъй като бил член на „Ф.“ и освен това не можел да се ожени за момичето, което обичал, тъй като семейството ѝ било от „Х.“.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателя не се явява, вместо него се явява упълномощен адвокат, като поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателя на 14. 12. 2012 г., а жалбата е депозирана на 19. 12. 2012 г., в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съдът счита, че не е налице съществено нарушение на административно производствените правила, изразяващо се в неспазване на срока по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, тъй като сроковете за произнасяне от страна на административния орган всякога са инструктивни, като в този смисъл е и постановление № 4 от 22.IX.1976 г. по гр. д. № 3/76 г., на Пленума на ВС. В случая, макар и да е налице неспазване на посочения срок, като няма доказателства за неговото удължаване, нарушението не е съществено, тъй като за разлика от ускореното производство и наличието на разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от ЗУБ, предвиждаща преминаване към производство по общия ред, в конкретния случай доколкото се касае за производство именно по общия ред, произнасянето в срок не може да доведе до образуване на друго производство.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият е бил лично преследван в родината си поради своята принадлежност към Ф., като посочва, че неколккратно бил заплашван от членове на Х..

Съдът обаче намира за недостоверна така посочената от жалбоподателя бежанска история, тъй като има противоречия в същата. Така например в първите си интервюта (от 10. 08. и от 14. 06. 2012 г.) сочи, че бил заплашван с оръжие в сградата на университета на проведеното през месец ноември 2010 г. събрание, докато в по-късно интервю (от 25. 10. 2012 г.) сочи, че нямало упражнено насилие над него, само бил избутан извън залата. Също така жалбоподателят сочи, че многократно е получавал призовки да се яви в полицията, но той само късал призовките и не се явявал, без обаче от това да последват никакви негативни последици за него. От разката на А., е

видно, че същия двукратно (на 25. 01. 2011 г. и на 12. 01. 2012 г.) е напуснал Ивицата Газа легално, като освен това въпреки твърденията, че бил заплашван постоянно от връщането му през април 2011 г. до повторното му напускане са минали 9 месеца без да има никакви проблеми.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплахата за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унизително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. Причина за напускане на Ивицата Газа за жалбоподателя са съображения относно получени заплахи с неизяснен мотив, за които доказателства не са представени.

Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че той е бил принуден да отпътува от Ивицата Газа поради реална опасност от тежки посегателства.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в Ивицата Газа да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в Ивицата Газа се съдържа в справка вх. № 01-4429 от 29. 08. 2012 г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” на Д.. Според справката през месец март 2012 г. И. и палестинските групировки от Ивицата

Газа са се договорили за прекратяване на огъня, поради което са неоснователни доводите, за влошеното положение там. Действително според същата справка, продължават ракетните нападения, но същите не могат да се приемат, като безогледно насилие, според даденото по-горе определение.

Видно също така от представената справка вх. № 01-697 от 31. 01. 2013 г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“, през месец ноември 2012 г. палестинските фракции Ф. и Х. са информирали за решението си да прекратят враждата си, поради което не съществуват пречки жалбоподателя да се завърне в Ивицата Газа.

Предвид горното, изложените от кандидата причини за нежеланието си да се върне в страната по произход, не са обусловени от страх от преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9 от ЗУБ, поради което председателя на Д., правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Х. И. А., без гражданство, срещу Решение № 787/ 12. 11. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: